

זה ספור על ארבעה שהסתננו. אחד מהם נהרג.

סהר פגום היה נע בין עננים. שמים מכובבים מעט גיגיהו אור עמום על טרשים אפלים וקונטורים מטושטשים. ארץ רדומה ניתנה ליללת תנים ו- ניגון צרצרים.

היתה זאת השעה בה יוצאים לפע- לם כל שכחי אל.

ולמטה, ליד בקתה חיצונית של כפר, עמדו ארבעה: זיד, שאכר, עבד- ארחמאן ואבו עלי הכושי.

ארבע דמויות אדם, צללים דהים על רקע של צל.

תחת גלימות צמריות, שחורות, החזיקו תת-מקלעים תומסון, וכמה מח- סניות רזרביות. הם שוחחו בלחש. עם שגברה חשכה אטומה החלו נעים, לאטם, כפופים קמעה, חרישים, לעבר קי היהודים.

חצץ ואדיות ועפר גבעות השתחקו מתחת רגליהם, ענפי בר של פרסדים נטושים שעל הגבול סרטו בהם, קרעי בגלימותיהם.

אם כי נעו כסהרורים, הנה דרכם היתה ברורה להם. מפעם לפעם היו עומדים ומקשיבים, או בודקים בכוננם אם לא תעו. פעם נתקלו בגדר לא צפויה, עמדו רגע תוהים, קיללו חרש, ונעו דרומה.

עקפו את עמדת מכונת היריה היר- דנית, את החפירות האנטי-טנקיות, ובאו למשעול. עתה חשו רווחה. זה היה המשעול הבטוח, הנקי ממוקשים. מפה -- הנה הכוון.

פתע כרעו תחתם ורבעו רדודים על הקרקע הלה. עוצרים נשימתם. יחי- דת סיור של חיל הספר הישראלי נעה בקרבת מקום. סאונים חרוק באדמה, מפקד היחידה צעד בראשה, בולש בזי הירות, ואחריו, במפורז, צעדו אנשיו, משתעממים. על הקרקע הכהה של הלי- לה בלטו עשרה חיילים נעים כשיירת גמלים.

„נורב?״ לחש אבו עלי שאלתו לחבריו.

„מגינן, דרבאלק!״ מיהרו השלושה ללחוש, חוששים לפזיזותו. גמלת החיילים הלכה והתרחקה. ואז חשו פתאום הארבעה בכלב, שגח מאחריהם. זה היה מאות, כלב הזאב של אבו עלי. הוא קרב אל בעי- ליו, כשכש בונבו, וזורר.

בכפר קראו לו „מות״, גלל האימים שהיה מטיל סביביו. זה היה כלב שאומן לא לנבטו אלא לנשוך. חרש חרש היה גח מאחרי בריות שנתעו לתחומי וקומץ מלוא פיו מבגדיהם עם בשרם. השלושה ניסו לטורדו, ולא הצליחו. הוא הסתתר מאחרי אבו עלי.

„הניחו לו,״ לחש אבו עלי, „הוא עוזר לי תמיד. כלבי הנאמן. שותק הוא כדג. לא יפריע. יכול גם להביא תועלת.״

זיד עוד ניסה לידות בכלב רגב עפר, אבל ראו שאין להפטר ממנו. לא אבו לבטל זמנם, והמשיכו לנוע.

...ואז ראה את כלבו. זה היה מהלך סביב אדוניו הפצוע, מרחרח בשלולית הדם. „עוזר לי!״ התחנן אבו עלי. אך הכלב הרים אליו את עיניו הפקחיות כשהוא תוהה...

מול פניהם נשמעו המלים: „מי שם? ענדכם!״

היתה זאת התראת אנשי המארב היהודי, שנסתרו מאחרי עיקולו של הערוץ. מיד התחיל מטר יריות.

זנחו הארבעה את הפרות, וחמקו במהירות. במורד הערוץ.

מאחריהם נפתח מטר יריות. הקלי- עים רדפו אחריהם כנחיל צרעים. מקלע החל מתקתק, צורר וצורר ושוב צורר. גהרו לקרקע, נצמדו אליה, כשהם פותחים נצרות תת-מקלעיהם. וכך היו רובצים, כמנסים לחזור לתוך האדמה, אך נמנעים מיריה, שלא לגלות את מקומם.

האוויר נתמלא זמזום קלעים, ואבי- נים היו ניתזות מפה ומפה מסביב. אין הם משוקעים דיים.

בלחש, כדבר איש אל נפשו, החלו מגדפים ומחרפים ביהודים, בתם, באי- מותם, כלחש קסמים נגד פגיעתם של אלה.

אלא שאלה לא חששו, והמשיכו לבזוק את אישם.

החלו הארבעה זוחלים במורד. אך האש בשלה. דומה, היא הרי- לכת ומאתרת אותם, וסופם שייפגעו. היה אבו עלי מלחש תוך שפמו ומי- דיין עם רבונו, ממקח על חייו. נהם הבטחות ושבועות, תוך שהוא מסיט את גופו.

הגיעו לגוש עפר גדול. הנה הנה. עתה יינפשו. הגיעו לתחום מבטחים. עצרו לקנח זיעתם.

והנה נפתחה אש צולבת מרכסים שמעל לערוץ, עוברת כמטרה ומטי- אטאת בערוץ, הלוח ושוב, הלוח ושוב. פניו של אבו עלי, השחורות תוך השחור, הבריכו מרטיבות זיעה שהי- ציפתו. כתונת הפסים שתחת גלימתו דבקה לעורו, ואצבעות לחות לפתו בידיה האחיות של התומסון. הרגיש עצמו כבמלכודת. חרדה תפשה בו, טלטלתו. היה

הארבעה קרבו לכביש הראשי. מר- חוק הסתמנה רצועתו.

מפעם לפעם היו מגיחים זרקורי מכונות ומטיילים לפני מכונותיהם כשהם מטילים סילונו אור על הכביש. אותו זמן רחש הגלגלים גובר ופתאום הולך ופוחת, כשנקודה אדומה מתרח- קת לעבר האופק.

הארבעה רבעו והמתנינו.

היו מקשיבים. היו לוטשים עיניהם. בא אתנח בתנועה.

עברו את הכביש בקפיצה, זה אחרי זה, והכלב מודה אחריהם.

בתים לבנים, מהוקצעים, התקרבו בחשכה.

רגליהם דרסו בגני ירק מעובדים יפה. בוז שרק למגע רגליהם כשחצו את הדרך. מצל אל צל עקפו וקרבו. משולי הכפר נער חמור.

קרבו לאחת הרפתים. שאכר קרב ראשון, בולש. אחריו הגיחו האחרים וניצבו בעמדות הבטחה.

זיד שבר את המנעול כלאחר יד. ומיד קפאו, חוששים לפעמון אזעקה, כפי שארע להם זה לא כבר. דוממים הקשיבו, ונרגעו.

באפלולית החמימה של הרפת נבי- הלו פרות מרובציהן. ריח שתנן ושחת פרץ בעד הדלת. זיד, שאכר ואבו עלי כבר היו בפנים.

הפרות עמדו לגעות, ואלה השלושה מלטפים את צדיהן בידם הפנויה ומי- לחשים להן בלשון הרגעה ונהמות פיתוי.

„קומי,״ אמר זיד, „קומי.״ הקוץ שלו היתה גרונית כאלף, עמוקה מזאת ששמעו הפרות מבעליהן, אך הן קמו.

דפקו השלושה בפרות וזרונו בקי- לות לצאת את הרפת.

שאכר הציץ החוצה וראה את עבד ארחמאן ניצב על עומדו, ללא נייע. „נמהר,״ האץ בחבריו, „צריך לחמוק מהר.״

משהגיעו לדרך העפר הצטרף אליהם עבד-ארחמאן. הלכו בעיקוף רחב כדי להגיע לדרך ממנה באו.

טלפי הפרות דרסו בערוגות הירק. הן הלכו, מהורהרות, תוך אפוליות של לילה, ואין בהן כל תמיהה.

רגלי הגנבים בוססו בתלמי השדות, והם כפופים, ראשיהם בין כתפיהם, מאזינים לכל רחש ובולשים בעיניהם כל צל.

והכלב, מאות, מאסף לכל השיירה, מרצד בעקבותיהם בדממה, ומפעם לפ- עם נעצר להתגודד.

קו הגבול התקרב והלך. עם כך גבר קוצר רוחם והחלו נחפזים. גלל הבהמות פנו לדרך בטוחה יותר, וצני- חו לערוץ.

נסתרים יותר, דפקו בבהמות. ופתע עצרו.

מדעזע ככל היה נצודה. נרעד. ראה את סופו הבטוח. היה פיו מפלל מלים מהירות, חסרות מובן, זכר לתפלות שלמד אי פעם. ומוחו מטומטם. וקבתו מתגעשת, ולבו הולם כפטישים.

חש כי זעתו מציקה לו. ניסה למחותה בשרוול גלימתו, ומיד חזרו פניו ונתכסו זעה.

והנה נעו חבריו, ראה, וחזרה ביי- נתו. דומה שהחליטו לזנק מן המל- כודת ויהי מה.

בזה אחר זה פתחו בנייתורים שב- ריצה, מנתרים, רצים ונופלים. מנת- רים, רצים ונופלים.

אלא שהתגלו למשמרות, שקלעיהם דייקו יותר ויותר.

אבו עלי חש מכה כבדה בירכו. נוול המים התפשט תוך מכנסיו.

„אגנירחת!״ צעק אל חבריו בבהי- לה. „נפצתי. עזרוני. למען השם עז- רוני.״ ואלו הם הלכו והתרחקו במ- הירות.

ניסה אבו עלי לקום, לדדות אחי- ריהם, וכשל. נאנק, ושכב במקום.

חלש כפיה מראשו, כרכה סביב לירכו, והידק.

הוקל לו מעט.

ואז ראה את כלבו. זה היה מה- לך סביב אדוניו הפצוע, מרחרח בש- לולית הדם. „אסעדני, יא מות,״ הת- חנן אבו עלי. „עוזר לי.״ אך מות הרים אליו את עיניו הפקחיות כשהוא תוהה.

יובש החל משתלט בבית בליעתו של אבו עלי. שפתיו הצטמקו ולשרי- נו דבקה לחכו. החל מדמדם. קילל את זיד, עבד-ארחמאן ושאכר, בני הכ- לבים, צאצאי הזונות, שזנחווה.

ואיבו הכרתו. זבובים גדלי גוף שהיו מטרידים בפניו עזרוהו.

שמש של צהרים היתה עומדת ברום השמים. הסב אבו עלי פניו. רקיעים כחולים היו מציעים בו מעב- רים. נשימתו היתה באה בקושי, בני- חירים סתומים, בפה יבש וחרוך.

פרקיו היו קפואים. הסיט את ידיו, ובמאמץ רב הצמיד ידו לפלד רותח של קנה תת-מקלעו, שהיה מונח על גופו. כוון הקנה לסנטרו.

אותו רגע הגיח מות מאחרי צוק, שהסתופף בצלו.

כאבים שהיו חותכים באבו עלי חידדו חושיו לרגע. טוב שבאת, מות טוב -- דמדם אבו עלי בינו לבין עצמו.

ומות מכשכש בונבו לעומתו, כמ- אשר: אכן, באתי.

עוזר לי, מות. עוזר לאדונך. הגוע הניע ידו, והגיעה לראשו של הכלב, שכבר היה עומד מעליו, נגעה היד בפרות הכלב, וליטפה.

קרב מות. הניח כפתו הימנית-קד- מית על קנה התת-מקלע, נכוה מרי- תיחתו, גרר רגלו לאחור, נתקל בהי- דק שאינו נצור.

צורר של כדורים אפס פסיק ארי- בעים וחמש ריטש ראשו של אדון ששם כלבו -- מות.